

KOMISIA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV

Brusel, 17.9.2007

KOM(2007) 524 v konečnom znení

TRETIA SPRÁVA KOMISIE

**založená na článku 11 rámcového rozhodnutia Rady z 29. mája 2000 o zvýšenej ochrane
pred falšovaním prostredníctvom pokút a ďalších trestných sankcií v súvislosti so
zavádzaním eura**

{SEC(2007)1158}

TRETIA SPRÁVA KOMISIE

založená na článku 11 rámcového rozhodnutia Rady z 29. mája 2000 o zvýšenej ochrane pred falšovaním prostredníctvom pokút a ďalších trestných sankcií v súvislosti so zavádzaním eura

1. CIEĽ RÁMCOVÉHO ROZHODNUTIA

V záujme zabezpečenia zvýšenej a zosúladenej trestnoprávnej ochrany eura v celej Európskej únii Rada prijala 29. mája 2000 rámcové rozhodnutie 2000/383/SVV¹ o zvýšenej ochrane pred falšovaním prostredníctvom pokút a ďalších trestných sankcií v súvislosti so zavádzaním eura, ktoré bolo zmenené a doplnené rámcovým rozhodnutím 2001/888/SVV zo 6. decembra 2001² s cieľom vložiť do uvedeného rozhodnutia ustanovenie o uznávaní predchádzajúcich odsúdení vyhlásených súdmi členských štátov na účely stanovenia recidivizmu.

Po ratifikácii Ženevského dohovoru z roku 1929 o falšovaní meny³ už existoval medzi právnymi predpismi členských štátov určitý stupeň súladu. Osobitným cieľom rámcového rozhodnutia o eure je doplniť trestné činy skutočne ustanovené členskými štátmi v zmysle dohovoru z roku 1929 stanovením určitých trestne postihnuteľných postupov, ktoré sa musia priradiť k falšovaniu peňazí v pravom zmysle slova.

2. CIEĽ SPRÁVY

V zmysle článku 11 ods. 2 rámcového rozhodnutia, Komisia prijala 13. decembra 2001 správu o implementácii tohto rámcového rozhodnutia⁴, ktorá podrobne opisuje stanovené transpozičné záväzky, ako aj spôsob, ako členské štáty v jednotlivých prípadoch dosiahli súlad s rámcovým rozhodnutím. Vo svojich záveroch týkajúcich sa tejto správy Rada uznala, že cieľ rámcového rozhodnutia bol do značnej miery dosiahnutý, ale vyzvala Komisiu, aby vypracovala druhú správu s uvedením doplňujúcich informácií, ktoré mali členské štáty ešte poskytnúť. Komisia prijala druhú správu⁵ 3. septembra 2003. Rada na svojom zasadnutí v dňoch 25. – 26. októbra 2004 vzala na vedomie túto druhú správu a v súvislosti s rozšírením Európskej únie vyzvala Komisiu, aby pripravila tretiu správu o implementácii rámcového rozhodnutia vrátane jej článku 9a.

¹ Rámcové rozhodnutie Rady z 29. mája 2000 o zvýšenej ochrane pred falšovaním prostredníctvom pokút a ďalších trestných sankcií v súvislosti so zavedením eura (Ú. v. ES L 140/1, 14. jún 2000, s. 1).

² Rámcové rozhodnutie Rady zo 6. decembra 2001, ktorým sa mení a dopĺňa rámcové rozhodnutie 2000/383/SVV o zvýšenej ochrane pred falšovaním prostredníctvom pokút a ďalších trestných sankcií v súvislosti so zavedením eura (Ú. v. ES L 329, 14. december 2001, s. 3).

³ Podľa článku 23 dohovoru z roku 1929 znamená ratifikovanie tohto dohovoru štátom, že právne predpisy tohto štátu a jeho administratívna organizácia sú v súlade s pravidlami dohovoru.

⁴ KOM(2001) 771, v konečnom znení.

⁵ KOM(2003) 532, v konečnom znení.

Táto správa obsahuje údaje o súčasnom stave transpozície rámcového rozhodnutia 15 členskými štátmi na základe záverov druhej správy a o súčasnom stave právnych predpisov 12 nových členských štátov. Okrem toho obsahuje podrobné hodnotenie implementácie rámcového rozhodnutia 27 členskými štátmi.

Komisia zaslala všetkým členským štátom okrem Nemecka, ktoré už poskytlo informácie, dotazníky zohľadňujúce osobitosti týchto štátov zistené pri zostavovaní prvej správy. Dvadsať členských štátov oznámilo Komisii znenie ustanovení, ktorými sa transponujú záväzky vyplývajúce z tohto rámcového rozhodnutia do ich vnútroštátneho práva. Na list zaslaný Komisiou formálne neodpovedalo osem členských štátov (Bulharsko, Írsko, Španielsko, Taliansko, Malta, Holandsko, Rumunsko a Fínsko). Komisii však boli poskytnuté informácie týkajúce sa právnych predpisov Bulharska, Španielska, Talianska, Malty a Holandska. Informácie, ktoré Komisia dostala sa značne líšia, pokiaľ ide o ich úplnosť. Napriek tomu bola správa vypracovaná na základe uvedených informácií, ktoré boli doplnené informáciami z verejných zdrojov v prípadoch, keď to bolo potrebné a možné.

3. VNÚTROŠTÁTNE OPATRENIA NA UPLATŇOVANIE RÁMCOVÉHO ROZHODNUTIA

3.1. Súčasný stav transpozície rámcového rozhodnutia 15 členskými štátmi (príloha – tabuľka 1)

3.1.1. Všeobecné trestné činy – článok 3

Po zmene a doplnení španielskeho trestného zákona sú trestne postihnutelné všetky prípady uvedené v článku 3 ods. 1 v písmenách a), b) a c) rámcového rozhodnutia. Okrem toho je v zmysle výslovného ustanovenia o falšovaní meny trestným činom účasť na činoch vyhlásených za trestné. Právne predpisy Španielska okrem toho obsahujú výslovné ustanovenie umožňujúce trestanie sankciami podvodnej výroby, prijatia alebo získania nástrojov a iných predmetov potrebných na falšovanie peňazí (článok 3 ods. 1 písm. d)).

3.1.2. Ďalšie trestné činy – článok 4

Španielsky trestný zákon zakazuje falšovanie peňazí bez výslovného odkazu na použitie legálnych zariadení. Francúzsky trestný zákon výslovne zakazuje nezákonnú výrobu peňazí použitím legálnych zariadení alebo materiálov v zmysle článku 4 rámcového rozhodnutia.

3.1.3. Sankcie – článok 6

Právne predpisy Fínska a Švédska neboli zmenené a doplnené. Maximálny trest v dĺžke najmenej osem rokov ustanovujú iba v prípade závažných trestných činov. V zmysle právnych predpisov Španielska sa za činy kvalifikované ako trestné činy v zmysle článku 3 ods. 1 písm. a) rámcového rozhodnutia ukladá trest 8 až 12 rokov.

3.1.4. Zodpovednosť právnických osôb a sankcie podľa článkov 8 a 9

Právne predpisy Španielska, Luxemburska a Rakúska ustanovujú všeobecnú trestnoprávnu zodpovednosť právnických osôb vždy, keď sa niektorý zo zastupujúcich orgánov dopustí trestného činu ustanoveného a trestaného vnútroštátnymi zákonmi. V zmysle právnych predpisov Rakúska spočívajú ukladané

tresty v trestnoprávných pokutách. Naopak, právne predpisy Španielska a Luxemburska ustanovujú trest dočasného alebo trvalého uzavretia podniku, likvidácie spoločnosti a pozastavenia činnosti tejto spoločnosti. Iné tresty neustanovujú. Hoci Portugalsko zaslalo odpoveď týkajúcu sa transpozície rámcového rozhodnutia, nie je v nej uvedená žiadna informácia o súčasnom stave legislatívneho návrhu týkajúceho sa trestnoprávnej zodpovednosti právnických osôb. Nakoniec Spojené kráľovstvo neuvažuje v súlade s doručenou odpoveďou o prijatí osobitného zákona na účely ustanovenia konceptu zodpovednosti právnických osôb, keďže koncept zanedbávania povinností vraj podľa jeho občianskeho práva umožňuje splnenie požiadavky článku 8 ods. 2.

3.1.5. Územný rozsah pôsobnosti – článok 10

Orgány Spojeného kráľovstva neinformovali o pokroku, pokiaľ ide o návrh opatrenia na implementáciu rámcového rozhodnutia v Gibraltári.

3.2. Pokrok v oblasti transpozície rámcového rozhodnutia 12 členskými štátmi, ktoré pristúpili v roku 2004 a v roku 2007

3.2.1. Ratifikácia dohovoru z roku 1929 – článok 2 (príloha – tabuľka 2)

Osem členských štátov (Česká republika, Estónsko, Cyprus, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Poľsko a Slovensko) oznámilo, že už sú zmluvnými stranami Ženevského dohovoru. Podľa informácií, ktoré zhromaždili útvary Komisie, Ženevský dohovor už ratifikovali Bulharsko a Rumunsko a Slovinsko sa nachádza v procese ratifikácie. Pokiaľ ide o Maltu, v tejto súvislosti nebola poskytnutá žiadna informácia.

3.2.2. Všeobecné trestné činy – článok 3 (tabuľka 3)

Ustanovenia článku 3 rámcového rozhodnutia, ktoré sa týkajú skutkovej podstaty trestných činov, boli všeobecne transponované do vnútroštátnych predpisov dvanástich členských štátov. Presnejšie povedané, právne predpisy piatich členských štátov (Bulharsko, Cyprus, Lotyšsko, Maďarsko a Slovensko) výslovne uvádzajú všetky skutkové podstaty trestných činov uvedených v článku 3 ods. 1 v písmenách a) až d) podľa ich objektívnych a subjektívnych znakov (úmyselnosť). Právne predpisy ostatných členských štátov obsahujú nasledujúce výnimky. V právnych predpisoch Litvy sa neuvádza „uviedenie do obehu“, ale iba „predaj“ falšovaných peňazí. V právnych predpisoch siedmich členských štátov (Česká republika, Estónsko, Litva, Malta, Poľsko, Rumunsko a Slovinsko) sa výslovne neuvádza dovoz, vývoz a získanie falšovaných peňazí na účely ich uvedenia do obehu. Právne predpisy Českej republiky a Poľska trestajú takéto konanie na základe výslovnej trestnosti prepravy falšovaných peňazí. Okrem toho, podľa právnych predpisov Litvy, Malty a Rumunska je takéto konanie trestné na základe zavedenia trestnosti samotnej držby falšovaných peňazí. Nakoniec v právnych predpisoch Estónska a Poľska sa výslovne neustanovuje sankcia za podvodnú výrobu, prijatie alebo získanie nástrojov a iných predmetov potrebných na výrobu falošných peňazí (článok 3 ods. 1 písm. d).

Jedenásť členských štátov (Bulharsko, Česká republika, Estónsko, Cyprus, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Poľsko, Rumunsko, Slovinsko a Slovensko) uviedlo, že nabádanie na spáchanie a pokus o spáchanie činov uvedených v článku 3 ods. 1, ako aj účasť na

týchto činoch sú trestné v zmysle ustanovení všeobecnej časti trestných zákonov. Poľské právne predpisy obsahujú osobitné ustanovenie o napomáhaní a krytí toho, kto pácha trestné činy uvedené v odseku 1. Malta v tejto súvislosti neposkytla žiadnu informáciu.

3.2.3. *Dalšie trestné činy – článok 4 (príloha – tabuľka 4)*

Ustanovenie článku 4, ktorým sa ukladajú trestné sankcie za nezákonnú výrobu peňazí použitím legálnych zariadení materiálov, bolo transponované do právnych predpisov siedmich členských štátov. Presnejšie povedané, tri členské štáty (Bulharsko, Cyprus a Litva) dosiahli súlad s týmto článkom tak, že do svojho trestného práva vložili výslovné ustanovenie, ktorým sa kvalifikuje ako trestný čin výroba bankoviek alebo mincí použitím legálnych zariadení spôsobom, ktorý je v rozpore s emisnými právami a podmienkami. Šesť členských štátov (Česká republika, Lotyšsko, Malta, Poľsko, Slovinsko a Slovensko) dosiahlo súlad s týmto článkom tým, že zakázalo falšovanie peňazí bez odkazu alebo rozlíšenia použitých prostriedkov. Orgány troch členských štátov (Estónska, Maďarska a Rumunska) neposkytli v tejto súvislosti žiadnu informáciu.

3.2.4. *Peniaze ešte nevydané, ale určené na uvedenie do obehu – článok 5 (príloha – tabuľka 4)*

V zmysle právnych predpisov siedmich členských štátov (Cyprus, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Malta, Poľsko a Slovensko) pojem falšované peniaze výslovne zahŕňa aj bankovky a mince, ktoré zatiaľ nie sú vydané, ale sú určené na uvedenie do obehu. Pokiaľ ide o právne predpisy Českej republiky, v návrhu zmeny a doplnenia trestného zákona sa uviedlo osobitné ustanovenie. Nebola však zaslaná žiadna informácia o prijatí tejto zmeny a doplnenia. Slovinské orgány uviedli, že trestnosť uvedená v článku 5 rámcového rozhodnutia je účinná v zmysle článku 217 trestného zákona, pokiaľ ide o podvod. Orgány Bulharska, Estónska a Rumunska neposkytli v tejto súvislosti žiadnu informáciu.

3.2.5. *Sankcie – článok 6 (príloha – tabuľka 5)*

Jedenásť členských štátov (Bulharsko, Česká republika, Cyprus, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Malta, Poľsko, Rumunsko, Slovinsko a Slovensko) zaviedlo tresty odňatia slobody, ktorých maximálna dĺžka je viac ako osem rokov, v súlade s článkom 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia. V právnych predpisoch Litvy sa však ustanovuje maximálny trest, ktorého dĺžka je najmenej osem rokov (v tomto konkrétnom prípade 10 rokov) iba v prípade trestných činov „veľkého rozsahu“ alebo „veľkej hodnoty“. Právne predpisy Maďarska vymedzujú trest s maximálnou sadzbou viac ako 8 rokov vyhradený falšovaniu bankoviek, pričom falšovanie mincí sa považuje za menej závažný trestný čin, a preto sa ukladá maximálny trest odňatia slobody 5 rokov. Nakoniec podľa právnych predpisov Estónska sa falšovanie trestá maximálnym trestom odňatia slobody 6 rokov iba v prípade recidívy alebo falšovania „vo veľkom rozsahu“.

Všetkých dvanásť členských štátov ustanovilo tresty vo vzťahu k skutočne spáchaným trestným činom, pričom jednotlivé prípady trestných činov ustanovených rámcovým rozhodnutím zaraďuje do skupín. Osem členských štátov (Česká republika, Estónsko, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Rumunsko, Slovinsko a Slovensko)

ustanovili priťažujúce okolnosti v prípade trestného činu, ktorého predmetom je veľká suma peňazí, alebo ktorý bol spáchaný v rámci zločineckej organizácie. Sedem členských štátov (Bulharsko, Česká republika, Litva, Malta, Poľsko, Slovinsko a Slovensko) ustanovilo ľahšie osobitné trestné činy v prípade opätovného uvedenia do obehu falšovaných peňazí, aj keď boli prijaté ako pravé. Táto voľba môže byť odôvodnená zásadou primeranosti sankcií. Nakoniec všetky členské štáty uviedli, že v prípade týchto trestných činov je možné vydávanie osôb.

3.2.6. *Príslušnosť – článok 7*

Desať členských štátov (Česká republika, Estónsko, Cyprus, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Malta, Poľsko, Slovinsko a Slovensko) transponovalo záväzok vyplývajúci z tohto ustanovenia, zatiaľ čo v tejto súvislosti nie je dostupná žiadna informácia týkajúca sa troch členských štátov (Bulharsko, Malta a Rumunsko).

3.2.7. *Zodpovednosť právnických osôb a sankcie – články 8 a 9 (príloha – tabuľka 6)*

Ustanovenia článkov 8 a 9 rámcového rozhodnutia transponovalo sedem členských štátov. Presnejšie povedané, právne predpisy troch členských štátov (Maďarsko, Poľsko a Slovinsko) zaviedli všeobecnú trestnoprávnu zodpovednosť právnických osôb vo všetkých prípadoch, keď sa jeden zo zastupujúcich orgánov dopustí trestného činu ustanoveného a trestaného vnútroštátnym zákonom, akým je trestný zákon. Štyri členské štáty (Estónsko, Cyprus, Lotyšsko a Litva) zaviedli v právnych predpisoch trestnoprávnu zodpovednosť právnických osôb, najmä pokiaľ ide o trestné činy falšovania peňazí. Pokiaľ ide o tresty, päť členských štátov (Estónsko, Cyprus, Lotyšsko, Litva a Poľsko) zaviedlo v právnych predpisoch trestnoprávne pokuty, zrušenie a likvidáciu. Pokiaľ ide o Maďarsko a Slovinsko, tieto štáty neoznámili ustanovené tresty. Orgány Českej republiky a Slovenska uviedli, že by mal byť prijatý legislatívny návrh týkajúci sa trestnoprávnej zodpovednosti právnických osôb za celý rad trestných činností. Orgány Bulharska, Malty a Rumunska neposlali v tejto súvislosti žiadnu relevantnú informáciu.

3.3. **Pokrok v oblasti transpozície rámcového rozhodnutia 27 členskými štátmi, pokiaľ ide o uznávanie predchádzajúcich odsúdení – článok 9a**

Ustanovenie článku 9a o uznaní konečných rozsudkov vynesených súdmi iných členských štátov na účely stanovenia recidivizmu transponovalo celkove devätnásť členských štátov. Presnejšie povedané, päť členských štátov (Belgicko, Španielsko, Francúzsko, Cyprus a Holandsko) výslovne ustanovuje uznávanie odsúdení vynesených súdmi iných členských štátov vo veci falšovania peňazí na účely stanovenia prípadu recidívy, ktorá má za následok zvýšenie trestu. Právne predpisy ôsmich členských štátov (Česká republika, Dánsko, Grécko, Taliansko, Maďarsko, Rakúsko, Portugalsko a Slovensko) obsahujú vo všeobecnej časti trestného zákona ustanovenie o výslovnom uznaní odsúdení vyhlásených cudzozemskými súdmi na účely zvýšenia uloženého trestu, ktoré sa uplatňuje na všetky trestné činy. V právnych predpisoch piatich členských štátov (Nemecko, Lotyšsko, Litva, Slovinsko a Švédsko) sa výslovne neuvádzajú odsúdenia cudzozemskými súdmi, ale všeobecne minulosť odsúdenej osoby bez konkrétneho rozlíšenia spôsobu pokrytia všetkých prípadných odsúdení. Okrem toho, nemecké orgány pripojili k svojej odpovedi celý rad rozhodnutí nemeckých súdov, aby sa odvolali na judikatúru podporujúcu ich výklad. Orgány Estónska uviedli, že rozsudky vynesené súdmi iných členských

štátov sú zohľadnené, pričom neposkytli viac podrobnejších informácií alebo znenie uplatniteľných právny predpisov. Orgány Luxemburska a Poľska uviedli, že toto ustanovenie nie je ešte transponované. Relevantné informácie neposkytlo šesť členských štátov (Bulharsko, Írsko, Malta, Rumunsko, Fínsko a Spojené kráľovstvo).

4. HODNOTENIE IMPLEMENTÁCIE

4.1. Ratifikácia dohovoru z roku 1929 – článok 2

So zreteľom na závery druhej správy k dohovoru z roku 1929 pristúpilo spolu 25 členských štátov.

4.2. Všeobecné trestné činy – článok 3

Zo záverov druhej správy taktiež vyplýva, že celkove 27 členských štátov prijalo zákon, aby výslovne transponovalo skutkové okolnosti a znaky všeobecného pojmu falšovania peňazí vymedzeného v článku 3 ods. 1 písm. a) a b). Preto treba vychádzať z toho, že vlastná účinnosť rámcového rozhodnutia je zabezpečená.

V právnych predpisoch Litvy sa považuje za trestný čin „predaj“, čo je užší pojem ako „podvodné uvedenie falšovaných peňazí do obehu“. Toto obmedzenie sa však môže považovať za obmedzenie, ktoré nemá praktické dôsledky, pretože skutok opätovného uvedenia do obehu peňazí prijatých ako pravé peniaze je samostatný trestný čin.

Pokiaľ ide o článok 3 ods. 1 písm. c), právne predpisy Českej republiky a Poľska považujú za trestný čin prepravu falšovaných peňazí, ktorá, ako všeobecnejší pojem, pokrýva osobitné pojmy dovoz a vývoz falšovaných peňazí. Okrem toho, podľa právnych predpisov Litvy, Malty a Rumunska sa trestá takéto konanie na základe zavedenia trestnosti držby falšovaných peňazí na účely ich uvedenia do obehu, čo logicky zahŕňa ich dovoz a vývoz. V tomto zmysle je zabezpečený užitočný účinok rámcového rozhodnutia. Naopak, pokiaľ ide o právne predpisy dvoch ďalších členských štátov (Estónsko a Slovinsko), treba konštatovať nedostatky zo strany vnútroštátnych orgánov, pokiaľ ide o transpozíciu článku 3 ods. 1 písm. c).

Zo záverov druhej správy ďalej vyplýva, že 25 členských štátov správne transponovalo ustanovenia článku 3 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia v súvislosti s trestnými činmi spojenými s postupmi, ktoré sa svojou povahou vzťahujú na falšovanie peňazí. Právne predpisy Estónska a Poľska neobsahujú žiadne ustanovenie týkajúce sa týchto prípravných aktov, čo znamená porušenie povinnosti transpozície.

Zo záverov druhej správy takisto vyplýva, že v súčasnosti 26 členských štátov uviedlo do platnosti všeobecné ustanovenia týkajúce sa účasti a nabádania na uvedené činy, ako aj pokusu o spáchanie týchto činov v súlade s článkom 3 ods. 2 rámcového rozhodnutia.

4.3. Ďalšie trestné činy – článok 4

Podľa záverov druhej správy 23 členských štátov trestá sankciami nezákonnú výrobu peňazí prostredníctvom legálnych zariadení v zmysle článku 4 rámcového rozhodnutia. Mnohé členských štáty však dosiahli súlad s týmto článkom tak, že

zakázali podvodnú výrobu peňazí bez odkazu alebo rozlíšenia podľa použitých prostriedkov.

Je žiaduce, aby všetky členské štáty prijali výslovné ustanovenia zavádzajúce trestnosť falšovania peňazí použitím legálnych zariadení. Trestný čin uvedený v článku 4 môžu totiž spáchať iba zamestnanci vnútroštátnych orgánov, ktorí sú oprávnení používať legálne zariadenia. V niektorých právnych poriadkoch by sa spáchané činy mohli kvalifikovať ako zneužitie právomoci verejného činiteľa, ktoré má charakteristiky „*delictum proprium*“, t. j. trestného činu, ktorý môže spáchať iba určitá kategória osôb. Keďže tento trestný čin sa výrazne líši od falšovania peňazí, uložené tresty môžu byť tiež odlišné. Aj keď sa nediferencovaná formulácia vnútroštátnych ustanovení považuje za uspokojivú pre posúdenie transpozície článku 4 rámcového rozhodnutia, požiadavka právnej jasnosti vyžaduje prijatie výslovných vnútroštátnych ustanovení o trestných činoch.

4.4. Peniaze ešte nevydané, ale určená na uvedenie do obehu – článok 5

Účelom tohto ustanovenia je vymedziť objektívny prvok falšovania peňazí tak, aby zahrnul aj peniaze ešte nevydané. Odlišné kvalifikovanie týchto činov (slovenské právne predpisy) zbavuje ustanovenie jeho účinnosti. V súčasnosti má celkovo dvadsaťdva členských štátov právne predpisy, ktoré sú v súlade s článkom 5 písm. b) rámcového rozhodnutia.

4.5. Sankcie – článok 6

Zo záverov druhej správy ďalej vyplýva, že celkovo 26 členských štátov dosiahlo súlad s článkom 6 ods. 2, v zmysle ktorého sa trestné činy úmyselného falšovania alebo pozmeňovania peňazí ustanovené v článku 3 ods. 1 písm. a) majú trestať trestami odňatia slobody, ktorých maximálna sadzba nesmie byť kratšia ako 8 rokov. Právne predpisy Fínska, Švédska a Litvy, aj keď pridávajú reštriktívne kritérium pre uplatnenie maximálneho trestu (závažnosť trestného činu), neznižujú účinnosť článku 6 rámcového rozhodnutia. Príslušné vnútroštátne súdy totiž vyhlásia maximálny trest iba v prípade závažného trestného činu. Aj keď sa v tomto konkrétnom prípade nezistilo nevykonanie transpozície, je potrebné uviesť, že na základe týchto vnútroštátnych predpisov by k odsúdeniu na maximálny trest došlo len vo výnimočných prípadoch.

Právne predpisy Estónska a Maďarska, ktoré ustanovujú v prvom prípade maximálny trest 6 rokov a v druhom prípade maximálny trest 5 rokov (v prípade mincí), nie sú v súlade s kritériami rámcového rozhodnutia.

Ukázalo sa, že okrem týchto výnimiek, ktoré sa týkajú maximálnych trestov, právne predpisy 27 členských štátov stanovujú, že trestné činy navrhnuté rámcovým rozhodnutím sa budú trestať účinnými, primeranými a odradzujúcimi trestami.

4.6. Príslušnosť – článok 7

Celkovo dvadsaťštyri členských štátov dosiahlo súlad s článkom 7.

4.7. Zodpovednosť právnických osôb a sankcie – články 8 a 9

Zo záverov druhej správy ďalej vyplýva, že celkovo 20 členských štátov dosiahlo

súlady s ustanoveniami týkajúcimi sa zodpovednosti právnických osôb. Česká republika, Portugalsko a Slovensko neprijali potrebné opatrenia na to, aby sa dosiahli súlady s článkami 8 a 9 rámcového rozhodnutia. Spojené kráľovstvo nezmenilo a nedoplnilo svoje právne predpisy napriek tomu, že nie sú v súlade s povinnosťou ustanoviť zodpovednosť právnických osôb. Zásada zavinenia podľa občianskeho práva je pravdepodobne oprávneným dôvodom na zaplatenie náhrady škody občianskej strane, ktorá začala súdny spor, ale neustanovuje trest v zmysle článkov 8 a 9 rámcového rozhodnutia. Okrem toho, falšovanie peňazí škodí všeobecnému záujmu a vo väčšine prípadov nedochádza k poškodeniu súkromného záujmu.

Pokiaľ ide o sankcie, právne predpisy Španielska a Luxemburska neustanovili pokuty, aj keď podľa článku 9 sú tieto pokuty potrebné. Tieto krajiny totiž ustanovili sankcie, ktoré sú v zmysle rámcového rozhodnutia vedľajšími sankciami, t. j. pozastavenie činností alebo likvidáciu právnickej osoby.

4.8. Opakovaná trestná činnosť – článok 9a

Pokiaľ ide o Grécko, odsúdenia cudzozemskými súdmi sa zohľadňujú, ak dosiahnu počet troch a ak k odpykaniu trestu došlo v cudzine, aj keď len čiastočne. Tieto podmienky nie sú zlučiteľné s cieľom rámcového rozhodnutia, pretože spôsobujú, že uznávanie predchádzajúcich odsúdení je oveľa prísnejšie než podľa ustanovenia článku 9a. V odpovedi grécke orgány uviedli, že zmena a doplnenie uplatniteľných článkov bola iniciovaná s cieľom dosiahnuť úplný súlad s článkom 9a.

Pokiaľ ide o právne predpisy členských štátov, ktoré vo všeobecnosti bez rozdielu odkazujú na minulosť odsúdenej osoby, treba mať na pamäti, že tieto zákonné ustanovenia nie sú v rozpore s požiadavkami rámcového rozhodnutia. Právna istota (prvok zohľadnený na účely hodnotenia účinnej transpozície) by však bola väčšia, keby právne predpisy týchto členských štátov boli zmenené a doplnené s cieľom výslovne uviesť tieto odsúdenia na účely stanovenia recidivizmu. Skutočnosť, že chýba výslovný odkaz na odsúdenie vyhlásené súdom iného členského štátu, by totiž v praxi mohol mať za následok nezohľadnenie týchto odsúdení.

5. ZÁVERY

5.1. Všeobecné závery

Transpozícia ustanovení rámcového rozhodnutia Rady z 29. mája 2000 o zvýšenej ochrane pred falšovaním prostredníctvom pokút a ďalších trestných sankcií v súvislosti so zavádzaním eura sa celkovo považuje za uspokojivú, napriek niektorým prípadom nedodržania povinnosti transpozície. Trestné činy a sankcie uvedené v rámcovom rozhodnutí sa zaviedli do vnútroštátnych právnych predpisov členských štátov. Takto sa zaviedla ochrana eura z hľadiska účinnosti a efektívnosti v súlade s požiadavkami rámcového rozhodnutia. Rámcovým rozhodnutím sa teda dosiahol vytýčený cieľ a k úplnej implementácii už chýba len prijatie určitého počtu vnútroštátnych opatrení.

5.2. Osobitné závery

Presnejšie povedané, rámcové rozhodnutie dosiahlo svoje ciele osobitne v prípade najdôležitejších bodov. Falšovanie alebo pozmeňovanie peňazí rovnako ako ich

uvádzanie do obehu sú trestnými činmi v právnych poriadkoch všetkých členských štátov. Čin dovozu, vývozu alebo prepravy falšovaných peňazí sa takisto výslovne postihuje sankciami v zmysle právnych predpisov väčšiny členských štátov. Niektorými právnymi poriadkami sa ustanovila trestnosť týchto činov prostredníctvom pojmov preprava alebo držba. Tresty ustanovené s cieľom postihnúť sankciami činy považované za trestné, aj keď rôznorodé, zodpovedajú kritériám stanoveným rámcovým rozhodnutím, čo neplatí v prípade dvoch členských štátov. Väčšina členských štátov okrem toho ustanovila zásadu zodpovednosti právnických osôb. Nakoniec v zmysle právnych predpisov väčšiny členských štátov sa na účely stanovenia recidivizmu zohľadnia konečné rozsudky vynesené súdmi iných členských štátov.

Napriek tomuto uspokojivému všeobecnému záveru, ustanovenia rámcového rozhodnutia nie sú plne zavedené do právnych poriadkov všetkých členských štátov, takže v určitých konkrétnych prípadoch treba konštatovať nevykonanie transpozície. Na úplnú transpozíciu rámcového rozhodnutia je potrebné, aby sa vo vnútroštátnych právnych predpisoch členských štátov vykonali nasledujúce zmeny a doplnenia. Prehľad potrebných zmien a doplnení je zostavený podľa poradia ustanovení rámcového rozhodnutia.

Článok 2

Slovinsko musí ratifikovať Medzinárodný dohovor na potlačanie falšovania meny uzavretý v Ženeve 20. apríla 1929.

Článok 3

V právnych predpisoch Estónska a Slovinska sa musí ustanoviť trestnosť prepravy, dovozu a vývozu falšovaných peňazí.

V právnych predpisoch Estónska a Poľska sa musí považovať za trestnú podvodná výroba a prijatie nástrojov určených na falšovanie peňazí.

Článok 4

V právnych predpisoch Španielska sa musí ustanoviť trestnosť nezákonnej výroby peňazí pomocou legálnych zariadení alebo materiálov.

Článok 5

V právnych predpisoch Českej republiky a Slovinska sa musí ustanoviť trestnosť falšovania peňazí, ktoré neboli ešte vydané, ale sú určené na uvedenie do obehu.

Článok 6

V právnych predpisoch Maďarska sa musí ustanoviť trest odňatia slobody v maximálnej dĺžke najmenej 8 rokov aj v prípade falšovania mincí.

V právnych predpisoch Estónska sa musí ustanoviť trest odňatia slobody v maximálnej dĺžke najmenej 8 rokov nezávisle od prípadu recidívy alebo falšovania peňazí vo veľkom rozsahu.

Článok 8 a článok 9

Orgány Českej republiky, Slovenska a Spojeného kráľovstva musia prijať potrebné opatrenia na ustanovenie zodpovednosti právnických osôb, aby dosiahli súlad s článkami 8 a 9 rámcového rozhodnutia.

Právne predpisy Španielska a Luxemburska musia ustanoviť aj pokuty ako sankcie v prípade zodpovednosti právnických osôb.

Článok 9a

Právne predpisy Grécka, Luxemburska a Poľska musia ustanoviť, že sa jedná o recidívu v prípade, že už boli právoplatné rozsudky vynesené súdmi iných členských štátov.

5.3. Oznamovanie doplňujúcich informácií

Orgány nasledujúcich členských štátov budú musieť oznámiť útvarom Komisie informácie týkajúce sa nasledujúcich bodov:

Bulharsko

Trestnosť falšovania nevydaných peňazí (článok 5), zodpovednosť právnických osôb (článok 8 a 9) a medzinárodná opakovaná trestná činnosť (článok 9a).

Estónsko

Trestnosť nezákonnej výroby peňazí pomocou legálnych zariadení (článok 4) a trestnosť falšovania nevydaných peňazí (článok 5).

Írsko

Medzinárodná opakovaná trestná činnosť (článok 9a).

Maďarsko

Trestnosť falšovania nevydaných peňazí (článok 5).

Malta

Ratifikácia Ženevského dohovoru, príslušnosť vnútroštátnych súdov v súlade s článkom 7, zodpovednosť právnických osôb (článok 8 a 9) a medzinárodná opakovaná trestná činnosť (článok 9a).

Portugalsko

Zodpovednosť právnických osôb (článok 8 a 9).

Rumunsko

Trestnosť nezákonnej výroby peňazí pomocou legálnych zariadení (článok 4), trestnosť falšovania nevydaných peňazí (článok 5), zodpovednosť právnických osôb (článok 8 a 9) a medzinárodná opakovaná trestná činnosť (článok 9a).

Fínsko

medzinárodná opakovaná trestná činnosť (článok 9a).

Orgány Spojeného kráľovstva musia informovať útvary Komisie o situácii v oblasti medzinárodnej opakovanej trestnej činnosti (článok 9a) a o uplatňovaní rámcového rozhodnutia v Gibraltári.